

Vở kịch vui: “Học giỏi tiếng Việt mới lấy làm chồng”

Minh Trí sẽ dẫn chương trình

(Màn 1: Bối cảnh xảy ra vào giờ ra chơi trong sân trường Việt ngữ Springvale, các học sinh vừa ăn vặt, vừa uống nước và vừa trò chuyện)

• Nhóm các em Nam học sinh:

Rodney: Ê! Hồi nãy lớp mình học về đề tài “Hôn nhân xưa và nay” vui ghê các bạn ha?

Long: Mặc cười nhất là câu ca dao “Lấy chồng từ thuở 13, đến năm 18 Thiếp đã 5 con”.

Minh: Trời ơi, thời buổi này mà giống như vậy chắc tội mình thành “cái ban” hết quá ha ha ha...

Danny: Thôi đi, con gái bây giờ chảnh lắm, làm gì có chuyện “Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” nữa mà lo.

Kevin: Thử đặt mà không đúng chỗ coi, tội nó zọt mất tiêu hi hi hi....

Từ: Thì tội mình nếu đặt không đúng chỗ cũng bỏ dép chạy lấy mạng luôn chứ thua gì.

Long: Ê! nhưng chán nhất là cái khâu mê tín dị đoan, nào là coi tuổi có hợp nhau không? Rồi lại coi tướng cô dâu có “vượng phu ích kỷ”, ý quên “vượng phu ích tử” không nữa chứ!

Danny: Để mà, mình nghe Mẹ mình dặn cứ tìm Cô bé nào mũi to, dày, kín như.... trái cà chua vậy đó, bảo đảm tiền vô như nước chứ không có đường ra đâu ha ha ha

Kzing: Chưa kể còn phải tìm cho được “môn đăng hộ đối” nữa chứ!

Minh: Cũng may cho tội mình được sinh ra vào thời này, được tự do lựa chọn, tìm hiểu thoải mái hả các bạn?

Danny: Ừ, thời buổi này con cái đặt chỗ nào cha mẹ phải ngồi yên chỗ đó, không được nhúc nhích đó à nghe.

Kevin: Nói y như thiệt!

Kzing: Chứ còn gì nữa nếu không con cái đem vô viện dưỡng lão sớm sao!

Từ: Nghĩ lại về vấn đề hôn nhân thấy ông bà mình ngày xưa chịu đựng, nhẫn nhục hay thiệt hả?

Rodney: Bởi vậy Bà Nội mình hay nói đùa là: “Nhấn riết thành nhục luôn” đó ha ha ha....

(cả đám cùng cười và tiếp tục ăn uống....)

• **Nhóm các em Nữ học sinh:**

Thảo My: Ê! Máy bạn có biết, có chuyện động trời xảy ra không?

Vân Nhi: Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? Kể nghe coi, lẹ lên...

Thảo My: Thì ra.... anh Hai của bạn Thư thương Chị Ba của bạn Ngọc đó.

Châu Ngọc: Úi Trời, chuyện vậy mà gọi là động trời, không hổ danh là “bà Tám” của trường Việt ngữ Springvale.

Vân Nhi: Chuyện nhỏ xíu xiu mà thổi cho to vào (lắc đầu ngán ngẫm)

Châu Ngọc: Cả hai anh chị ấy đều độc thân, trưởng thành, thương nhau đúng luật pháp mà, có làm gì trái với luân thường đạo lý đâu chứ?

Thảo My: Chỉ có điều anh Hai của Thư con nhà giàu, học giỏi nhưng xấu trai, còn chị Ba của Ngọc con nhà nghèo, học dỡ nhưng lại đẹp gái thôi à.

Vân Nhi: Ủa nhưng sao mà bạn biết? Bộ họ có đăng hình lên Facebook hả?

Châu Ngọc: Trời ơi, người Việt mình yêu chuộng “văn chương truyền khẩu” mà, cho nên có tin gì mà không rao từ đầu trên cho đến xóm dưới cùng biết chứ!

Vân Nhi: Chính xác! Ủ, nhưng tại sao bạn lại kêu là động trời?

Châu Ngọc: Chắc hai anh chị ấy có ai bị bệnh tuyệt chứng hả?

Thảo My: Nói tầm bậy tầm bạ quá! Không phải...

Vân Nhi: Chắc là họ bị gia đình hai bên cấm cản chứ gì?

Thảo My: Cũng không có phải, mà là.....

(Màn 2: Bối cảnh xảy ra tại nhà Bà Năm)

Vy: (Vừa gõ cửa vừa kêu réo) Bà Năm ơi, có ở nhà không bà Năm ơi bà Năm....Chuyện lớn rồi, chuyện lớn rồi.....

Lan Anh: (Vừa trong nhà đi ra vừa cảm râm) Ai mà sáng sớm kêu réo dữ vậy ta? (Mở cửa ra) Ủa, có chuyện lớn gì mà Rõng đến nhà Tôm sớm vậy Bà Tám?

Vy: (Vừa đi vừa than khóc) Úi Trời ơi là Trời, Chị phải cứu thằng cháu đức tôn của tôi không thì nó chết, tui cũng chết theo...Gia tài dòng họ nhà tui chỉ có một thằng làm giống để nối dõi tông đường, nó có mệnh hệ nào làm sao tui ăn nói với ông chồng đi bán muối của tui đây?

Lan Anh: Bà chị bình tĩnh lại đi, bà chị đi lộn chỗ rồi, tui có phải là Bác sĩ đâu mà cứu người.

Vy: Không phải.....! Bà có biết hông?Thằng Sơn cháu nội của tui nó thương con Hằng cháu ngoại của bà đó.

Lan Anh: Ủa, vậy sao? Nhưng hai dòng họ nhà mình đâu có thù hằn, chia cắt mấy đứa nó như dòng họ của Romeo và Juliet đâu mà nó đòi chết chứ?

Vy: Bà chị hiểu lầm rồi..... Tui nghe nói, tối hôm qua thằng cháu trai của tui nó tỏ tình với cháu gái của bà nhưng

Lan Anh: Bộ con cháu gái nhà tui từ chối hả? Chắc tại cháu bà xấu trai quá chứ gì? Bà yên tâm đi, về bảo với nó “đẹp trai không bằng chai mặt” đâu, cứ làm mặt lì riết con nhỏ cũng xiêu lòng thôi hà.

Vy: (thở dài) Trời ơi, cái chiêu đó tui nhỏ nó rành hơn mình nhiều nhưng nếu cháu Bà nó từ chối thằng thì thằng cháu tui đâu có ôm đầu, ôm cổ đòi chết lên, chết xuống làm gì? Đàng này...

Lan Anh: Ủa con cháu gái nhà tui nó hiền lành, nhân từ lắm mà nhưng sao bây giờ nó biết cách giết người không cần gươm dao thế này ta?

Vy: Bà nghĩ sao, Cháu của bà thấy con dán mà nó sợ đến nỗi 3 ngày không dám bước xuống giường lấy đâu đòi giết người..... nó chỉ nói có một câu thôi mà....

Lan Anh: (Làm bằm) “Ngàn năm bia đá cũng mòn, ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ” Tôi đã dạy nó như vậy mà sao nó không chịu uốn lưỡi cho đủ 7 lần trước khi nói để sinh chuyện lớn vậy ta? Mà nó nói câu gì ghê gớm dữ vậy bà chị?

Vy: Chị hiểu lầm cháu chị rồi, con bé không có nói gì ghê gớm hết. Trái lại, cháu rất trưởng thành, hiểu biết. Chỉ tại thằng cháu nhà tui thôi, dạy mà không nghe lời, bây giờ ân hận, đúng là “con cãi cha mẹ trăm đường con hư” mà.

Lan Anh: Ủ, thiệt tình mà nói với bà chị, tui luôn dạy con cháu rành cố gắng nói ra điều gì tốt đẹp thì nói, còn nếu nói ra để sinh chuyện, làm cho người khác đau khổ thì tốt nhất nên im lặng. “Cái khẩu hại cái thân” mà đúng không chị? Ủa, nhưng cháu tui nó nói gì vậy?

Vy: (Rên) Nó bảo với cháu tui rằng..... “Học giỏi tiếng Việt mới lấy làm chồng” đó bà chị ạ! Mà thằng cháu tui thà kêu nó chết còn sướng hơn, chứ kêu nó học giỏi tiếng Việt thì bó tay chấm com thôi à!

Lan Anh: (Cười) Úi Trời, cháu gái tui không hổ danh là cựu học sinh Trường Việt ngữ Springvale. Thầy Cô giáo trong trường mà nghe được chắc mừng hết lớn luôn!

Vy: Như ông thầy Dũng còn lớn gì nữa mà đòi lớn hả bà? Nhưng điều quan trọng bây giờ là Bà chị phải ra tay giúp giùm thằng cháu cưng của tui đây nè.

Lan Anh: Chịu thôi, tui không những bó tay mà bó chân luôn bà chị ạ, thời này con cái đặt đâu cha mẹ ngồi chỗ nấy huống chi tui là Bà, không biết tui nó có để dành chỗ cho tui ngồi không nữa đây???

Vy: (Đưa tay lên trời, rên rĩ) Ông ơi là ông vậy thằng cháu đức tôn của mình phải làm sao đây hả ông???

Lan Anh: Thời nay, “Đức tôn thừa trọng, đức hòng lòng gôn” hết rồi bà ơi, thôi thì Bà về nhà kêu nó chịu khó lo học tiếng Việt cho giỏi đi rồi hằng tính chuyển cư ở Zvợ!

(Vừa lúc đó các em ôm đàn, sáo cùng nhau bước vào, cùng đồng loạt khoan tay thưa hai Bà)

Lan Anh: Ô, các cháu đi đâu mà đông vui vậy?

Ái Uyên: Thưa hai Bà hôm nay chúng cháu dợt văn nghệ để chuẩn bị diễn cho lễ bế giảng cuối năm của trường Việt ngữ ạ.

Vy: Giỏi quá, thôi sẵn các cháu tập dợt cho hai bà nghe ké cho vui, được không?

Khanh: Dạ được, nhưng hai bà nghe xong nhớ góp ý cho chúng cháu nhé?

Vy: Được thôi, hai bà đây cũng từng một thời “khét tiếng” ý quên “nổi tiếng” chứ không phải thường đâu nhé!

Uyên Mi: Dạ hèn chi mà Ngoại của cháu mê hát Karaoke lắm, nhiều lúc thớt chấy, cá khét mà không hay luôn đó Bà hi hi hi....

Lan Anh: (Cười cười) Cái con Bé này, dám nói xấu Ngoại hén!

Nga: Thôi mình bắt đầu tập nghe các bạn.

(Các em cùng hát bài “Mái trường mến yêu”)

Lan Anh: (Vỗ tay) Các cháu hát tiếng Việt giỏi và hay quá!

Vy: (Vỗ tay) Các cháu quá giỏi, hay thật! À mà này, các cháu ơi, có thể cho Bà hỏi một câu nhé: “Tiêu chuẩn của các cháu khi chọn chồng là gì?”

(Tất cả các em đồng loạt trả lời: Dạ phải học giỏi tiếng Việt mới lấy làm chồng ạ)

Hết